Constantinopole, Constantinopole, ce ai făcut?

Mai marii cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai rău. Cu cât poziția pe care o au este mai înaltă, cu atât consecințele greșelilor lor sunt mai puternice. Statutul primatului poate deveni o ispită atunci când cuvântul lui Hristos este uitat: Şi mulţi dintâi vor fi pe urmă, şi cei de pe urmă vor fi întâi. (Matei 19: 30) Fiindcă oricine se înalţă pe sine se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine se va înălţa (Luca 18:14).

Constantinopol, Constantinopol! Oraș al marilor sfinți și al marilor eretici, oraș care a cunoscut strălucirea Imperiului Ortodox, rușinea ruinei și supunerea mizerabilă în fața fiilor otomanilor. Contribuția ta la istorie este de neprețuit: ai transformat națiuni și ai întors imperii către Hristos, te-ai remarcat prin Teologi sfinți fără egal, ale căror lucrări sunt un model de credință pentru noi toți. Dar în granițele tale s-au născut erezii, și tot în tine au apărut conflicte.

Tu, altădată oraș imperial, ai alungat doi dintre cei mai mari ierarhi ai tăi – Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; amândoi nu au avut loc între zidurile tale binecunocute. Îl aveai pe Nestorie[1] ca Primat și îl cunoșteai pe Eutihie[2] ca egumen influent al unei mănăstiri și îndrumător al unor înalte personalități și slujitori importanți.

În tine, O Constantinopole, destinele națiunilor s-au împletit, au fost lupte în tine, iar în tine s-au certat asupra celor mai delicate puncte de credință: Împăratul Iustinian a compus imnul „Numai Fiul Unic și Cuvântul lui Dumnezeu”[3], iar împăratul eretic Anastasie a adăugat în Trisaghion adaosul monofizit „care a fost răstignit pentru noi”.

În interiorul granițelor imperiului tău, s-au născut erezii vaste care i-au împărțit pe creștini, iar împărații tăi nu au putut depăși aceste confruntări tragice. Ai denunțat erorile catolicismului, apoi, mai târziu, ai condus spre unirea cu ei, încercând să-i salvezi de sabia musulmanilor.

În tine, adevărul cucerit, cu ajutorul lui Dumnezeu, este și opusul care este învins; toate cuvintele tale nu sunt o expresie a adevărului și tot ceea ce spui nu este infailibil și fără greșeli.

Sabia ta, moștenitoare a gladiusului victorios roman[4], nu a rezistat lui Zulfikar, sabia cu două tăișuri a lui Mohammed[5]. Fiii tăi au mărit umili rândurile ienicerilor și, în locul cupolelor bisericești și maiestuoase ale catedralelor tale, s-au ridicat vârfurile ascuțite ale minaretelor moscheilor.

Ai fost trădat și dat în mâinile musulmanilor, ai suferit ruina, ți-ai pierdut chiar numele, ai devenit Istanbul, ai pierdut ocazia de a predica clar printre cei de religii diferite, aflați în interiorul frontierelor tale. Acum, turma ta este împrăștiată peste tot în lumea întreagă, ca puii fără cuib, ca copiii fără adăpost.

Cunoști bine durerea și întristarea despărțirii, durerea de a îndepărta pe copii de mama lor. De ce provoci aceeași durere și altora?

De ce încerci să îi tai din Biserica Mamă pe copiii care îi sunt dragi? De ce contribui la adunarea norilor de furtună care apasă pe capul fraților și surorilor noastre, a căror credincioșie față de Biserica Canonică este asemănatoare cu cea a mucenicilor, care sunt gata să sufere, dar să nu renunțe, să fie torturați, dar să nu fugă de sub acoperământul iubitei lor Biserici Strămoșești?

Vremea necazurilor este o probă. În momentul apariției unei probleme, o lovitură din partea celor pe care i-am considerat prieteni, aliați și oameni asemănători nouă este deosebit de dureroasă. Cel care susține un dușman este un trădător. Un trădător te înjunghie întotdeauna în spate, și acest lucru este deosebit de amar.

Dar cu noi este Cel care nu ne va trăda, care nu ne va înșela și care nu va da greș – Domnul și Mântuitorul nostru. Istoria este un ghem de contradicții, infirmități și păcate umane, dar nu este un proces incontrolabil; nu suntem părăsiți de Pronia lui Dumnezeu.

Iar când noaptea cade în jurul Sfintei Rusii și păsările de pradă se adună flămânde peste trupurile celor căzuți pe câmpul de luptă, Domnul a oferit ajutorul Său preamilostiv – Îţi este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune. (cf. 2 Corinteni 12, 9). În consecință, Rusia va rămâne în picioare. De ce ar trebui să ne temem de dușmanii noștri dacă Dumnezeu Însuși este cu noi?

Când cineva vrea să asculte, aude. Setea noastră de unitate, dorința inimii noastre nu este încă auzită. Noi suntem dornici de unitate încă de la începutul anilor 1990, când am fost împărțiți în diferite state. Noi aspirăm la unitatea

naturii spirituale – ei încearcă să ne împartă și acum vor să sfâșie trupul viu al Bisericii în bucăți, să vărsăm sânge, pentru că întotdeauna, când un organism viu este disecat, sângele este vărsat, iar durerea pătrunde în întregul corp. Dar vocile inimilor noastre nu s-au făcut încă auzite.

Dar chiar și atunci când oamenii nu vor să ne audă, Dumnezeu ne aude mereu – Lui Îi vom adresa rugăciunile noastre, pe El Îl vom implora, și Îl vom ruga cu ochii în lacrimi. El ne ajută atunci când nimeni și nimic altcineva nu poate. El învie morții, vindecă pe cei bolnavi, îi află pe cei pierduți și îi salvează pe cei care pier.

Timpul dăruit nouă are un destin special[6] pe baza voinței Sale, și astfel destinul nostru se va împlini, sau tot așa, dacă nu reușim oricum va trebui să ne mărturisim pe noi înșine în fata Lui. La sfârșit, El judecă totul. Viitorul Sfintei Rusii este în curs de împlinire. Acest viitor depinde și de noi, de rugăciunile noastre, de aspirațiile noastre sincere și de participarea noastră activă la Unitate.

Această împărțire nu prevalează niciodată – acțiunile celui care împarte, pentru a domni asupra celor împărțiți. Fie ca marea rugăciune părintească a Mântuitorului să se împlinească: „Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Şi le-am făcut cunoscut numele Tău şi-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei.” (Ioan 17, 21; 26)

O, Dumnezeule, nu lăsa ca trupul Sfintei tale Biserici să fie sfâșiat [prin schismă]!

Apără de jefuire, turma Ta!

Pentru ca Iubirea să nu se împuțineze în inimile noastre, ci să fie un garant al unității cu Tine și al unirii cu aproapele nostru!

Amin!

https://orthodoxologie.blogspot.com/2019/11/pere-valery-dukhanine-constantinople.html

[1] Celebrul eretic și fondator al nestorianismului.

[2] Un eretic care, opus lui Nestorie, a intrat în erezie până la extremitatea opusă.

[3] Rugăciunea / imnul care, în Sfânta Liturghie, urmează / completează cea de-al

doilea Antifon, după Slavă … și acum și pururea.

[4] Una dintre cele mai cunoscute săbii ale Imperiului Roman, emblematică după reformele mariene. O sabie scurtă (în comparație cu săbiile medievale ulterioare) care trebuia să fie folosită împreuna cu un scut mare de protecție. Ulterior, gladius s-a extins în ceea ce se numește Spatha, care pare să fi devenit o sabie a erei migrației, după căderea Imperiului Roman, cunoscută sub mai mulți termeni precum „sabie francă”, „sabia erei vikinge” și așa mai departe.

[5] Zulfiqar a fost o sabie legendară asociată cu Mahomed, care ar fi avut două lame sau două puncte diferite, într-un model care pare mai degraba fantezist decât istoric. Cunoașterea științifică și istorică a confecționării săbiilor indică faptul că un astfel de concept nu ar fi existat sau probabil nu ar fi fost practic. Dimpotrivă, dacă ar fi existat, nu avea două lame separate unite într-una în reprezentarea artistică tipică.

[6] Cuvântul soartă / destin înseamnă și nenorocire, care înseamnă în sine judecată. Cu alte cuvinte, timpul pe care l-am primit, Dumnezeu l-a însemnat cu un destin special și cu toții vom fi judecați.